

Első fejezet

A birodalmi csillagromboló nesztelenül száguldott a végtelen feketeségben. Ezernyi fény hunyorgott az óriási, páncélozott testen, amelyet a hajtóművek ellenállhatatlan erővel űztek-hajszoltak távoli célja felé.

A parancsnoki híd középső járdáján álló férfi a csizmája talpán keresztül tisztán érzékelte a hajtóművek vibrálását, miközben a kétfelől alatta ülő repülésirányítók kurta üzenetváltásait figyelte. A fojtott hangon kiejtett, sietősen elhadart mondatokból kihallotta, hogy a személyzet tagjai legalább annyira feszültek, mint ő maga.

Ám a férfit egészen más jellegű gondok emésztették, mint a hídon szolgálatot teljesítő legénységet. Számára ez a dolog személyes ügy volt, és az ő idegessége a csalódottságából táplálkozott. Mélységesen nyomasztotta, hogy mérhetetlen tapasztalatai ellenére kénytelen esendő, ügyetlen teremtmények apró-cseprő bajival foglalkozni. Mélységesen nyomasztotta, hogy az engedetlen univerzum eseményei ezúttal egészen más irányba kanyarodtak, mint ahogyan ő eredetileg elképzelte. Hiba keletkezett a rendszerben, még hozzá nagyon komoly hiba. És joggal számíthatott arra, hogy ez a hiba kellemetlen következményeket fog maga után vonni.

Az egyik repülésirányító elmorzsolta a fogai között egy trágár káromkodást. A férfi úgy tett, mintha nem hallotta volna, bár ez a tény hidegen hagyta a csillagromboló személyzetét. Őket kizárólag a saját teljesítményük érdekelte, valamint az, hogy az utazás végén miként értékelik a munkájukat: farbarúgással, vagy vállve-regetéssel.

Vagy talán csak az irdatlanul hatalmas hajtóművek miatt idegeskedtek, mert attól tartottak, hogy azok bármikor felrobbanhatnak, vagy egyszerűen csak darabokra hullhatnak. Ennél a hajónál sosem lehetett tudni, hogy mi történik vele a következő percben.

A férfi lassú, méltóságteljes léptekkel odasétált az elülső ablaksorhoz. Végighordozta tekintetét a milliányi pontfényvel világító csillagmezőn, majd szemügyre vette a csillagromboló több mint egy kilométeres hosszúságba nyújtózó, ék alakú törzsét. Emlékezetében néhány pillanatra felderengett az az időszak, amikor ezeknek a hajóknak a pusztá látványa elég volt ahhoz, hogy a hideg futkározzon akár a legbátrabb harcosok és a legpimaszabb csempészek hátán is.

De azok az idők elmúltak, remélhetőleg mindörökre. A Birodalmat rehabilitálták, noha ezt a tényt az Új Köztársaság több milliárd polgára nem tudta elhinni vagy elfogadni. A Pellaeon főparancsnok szigorú és következetes irányítása alatt álló Birodalom békét kötött az Új Köztársasággal, és már nem fenyegette annak békéjét, illetve rendjét.

A férfi önkéntelenül elmosolyodott, mialatt elmélyülten szemlélte a hajótestet. Ez a bizonyos úrjármű még a Birodalom fénykorában is inkább csak zavart, semmint félelmet keltett volna azokban, akik megpillantják. Hiszen nem könnyű komolyan venni egy élénkvörös színben pompázó csillagrombolót...

Váratlanul léptek kopogását hallotta a háta mögül.

– Kész vagyunk, Karrde – dörmögte Booster Terik, mialatt odaért hozzá, és lecövekelt mellette. – Végre rendbe hoztuk az adóvetőt. Most már szabadon forgalmazhatsz vele, amit csak akarsz.

– Köszönöm – Talon Karrde hűvösen biccentett, és visszafordult a híd belseje felé. Nehezére esett, hogy ne Boostert hibáztassa a hajó pocsék műszaki állapotáért. Viszont belátta, hogy a csillagromboló óriási, és Boosternek sosem áll a rendelkezésére megfelelő létszámú és szaktudású személyzet. – H'sishi? Mehet!

– Értettem, főnök – szólt vissza a kommunikációs pult előtt ülő togoriai, akinek sűrű bundája kissé felborzolódott, mialatt karmos ujjaival rövid parancssort gépelt a billentyűzetén. – Üzenet elküldve, főnök. Riasszam az egész hálózatot?

– Igen – válaszolta Karrde –, és köszönöm.

H'sishi bólított, és ismét a konzoljához fordult.

Karrde úgy gondolta, hogy ezzel mindent megtett, amit pillanatnyilag tehetett. A tekintetét ismét a csillagokra fordította, öszszefonta a karját a mellkasán, és minden akaraterejével arra összpontosított, hogy összekaparja magában türelme maradványait.

– Minden rendben lesz – mormogta Booster. – Másfél óra alatt megkerüljük ezt a gázóriást, aztán végrehajtjuk a hiperűr-ugrást. Legfeljebb két standard nap, és ott leszünk a Domgrin-rendszerben.

– Feltéve, ha a hiperhajtóművek nem mondják fel ismét a szolgálatot – Karrde lemondóan legyintett. – Sajnálom. Én csak... ugye, megérted.

– Persze – válaszolta Booster –, próbálj megnyugodni, rendben? Luke-ról és Maráról szól a történet, nem holmi frissiben kikelt neimoidi lárváról. Akármi történjék, őket nem tudják felkészületlenül elkapni.

– Legalábbis reméljük – dünnyögte Karrde. – Néha még egy Jeddit is meg lehet lepni. – Aggodalmas képet vágva megcsóválta a fejét. – De most nem ez a lényeg, igaz? A lényeg, hogy alaposan eloltam a dolgot. És pocsékul érzem magam, ha ilyesmi történik.

Booster megvonta széles, izmos vállát.

– Miért, melyikünk rajong ezért az érzésért? – kérdezte. – Nézz szembe a tényekkel, Karrde! Az első és legfontosabb tény, hogy manapság már nem ismerhetsz mindenkit, aki neked dolgozik.

Karrde újra a messzeségbe nyúló, vidáman vöröslő hajótestet fürkészte. Igazat adott Boosternek. Készséggel belátta, hogy a rendszer teljes körű felügyelete és valamennyi esemény irányítása rég kisiklott a kezéből.

Annak idején szerényen kezdte. Nem tett mást, csupán értesüléseket szállított mind az Új Köztársaság, mind a Birodalom vezetőinek, így mindkét fél biztosra vehette, hogy a másik nem sző összeesküvést ellene. És az első néhány évben minden remekül működött.

A bajok akkor kezdődtek, amikor az Új Köztársaság egyes helyi kormányzatai ráébredtek ennek az ötletes szolgáltatásnak az előnyeire, és úgy döntöttek, hogy ők is beszállnak a játékba. Később történt, hogy a Caamas-iratok miatt kis híján kitört az újabb

polgárháború, de Karrde még ezt követően sem akart elutasítani senkit, aki igényt tartott a szolgálataira. Így aztán a coruscanti és bastioni ügyfeleinek engedélyével kiterjesztette a hálózatát.

A folyamat természetesen azzal járt, hogy jelentős mértékben megnövelte az alkalmazottak létszámát. Utólag már rádöbbsent, hogy e miatt a lépés miatt csupán idő kérdése volt, hogy valami hasonló forduljon elő. Most már csak azt bánta, hogy éppen Luke-kal és Marával kellett megtörténnie.

– Ebben igazad van – mondta fennhangon –, de akkor is én vagyok az első számú felelős, ha nem irányíthatok mindent személyesen.

– Világos – Booster nagyokat bólogatott –, ezek szerint az önérzeted az, ami megsérült, jól sejtem?

Karrde metsző pillantást vetett régi barátjára, és megszólalt:

– Árulj el nekem valamit, Booster! Mondták már neked, hogy akkor vagy a legidegesítőbb, amikor megpróbálsz együtt érezni másokkal?

– Igen, egyszer-kétszer már felmerült – ismerte el vigyorogva Booster, és barátságosan megveregette Karrde vállát. – Gyere, menjünk. Szépen leballagunk a Transis-folyosóra, és meghívlak egy italra.

– Feltéve persze, ha ezen a szép napon működnek az italautomaták – jegyezte meg epésen Karrde, mialatt végigmentek a központi futójárdán.

– Hát igen – mondta Booster –, ez a veszély mindig fennáll.

Mara Jade Skywalker úgy érezte, hogy ennél különösebb kocsmában még soha életében nem járt.

A furcsa benyomást részben a hely szellemének tulajdonította. A Külső Gyűrű világain a kultúra és az ízlés ritkán ütötte meg a Coruscanton és a többi belső világon megszokott mércét. Például a modern italadagolók mögötti, rikító sárgára mázolt falon ósdi vezetékek kígyóztak, amelyekre díszítés gyanánt a klónháborúk korából származó, fénylő droidalkatrészeket aggattak.

A törhetetlen anyagból készült poharakra és a súlyos kőlapokkal fedett asztalokra a csak ímmel-ámmal elsimított, sugárnyalá-

bok okozta falsérülések szolgáltattak magyarázatot. A vaskos kőlapok nyilván kapóra jöttek, amikor egy-egy tűzharc folyamán a vendégtérben rekedt felszolgálóknak fedezékre volt szükségük. És alighanem azért a gondolatért sem rajongtak, hogy törött üvegszilánkok százain kelljen kúszniuk-mászniuk, mialatt az életüket mentik.

Viszont semmi sem indokolta a hangos, fülsértően hamis zenét.

Mara megérezte, hogy könnyű szellő söpör át a vállán, aztán egy tagbaszakadt férfi bukkant fel mellette, aki durván lökdösődve nyomakodott át a kavargó sokaságon.

– Elnézést – lihegte az illető, miután megkerülte az asztalt, és lezöttyent a Jedi-hölgyel szemközti székre. – Üzleti ügyek, üzleti ügyek, mindig csak az átkozott üzleti ügyek. Az embernek nincs egy szabad perce.

– Vagyunk így egypáran – mondta Mara. A férfi egy pillanatig sem tudta megtéveszteni. Még az Erő közvetítése nélkül is tisztán érzékelte, hogy a lárma és a tömeg csak arra kell, hogy elrejtssenek előle valamit. Nyilvánvalónak tűnt, hogy Jerf Huxley csempészvezér, a Külső Gyűrű egyik nagy hatalmú, széles körben rettegett hadura készül valamire. Csupán az volt a kérdés, hogy meddig hajlandó elmenni.

– Igen, de idekint az üzlet maga az örület – folytatta Huxley, és nagyot kortyolt az italából, amit hátrahagyott, amikor az imént elrohant, hogy elintézzé azt a titokzatos ügyet, amely elszólította az asztaltól. – Na persze, ezt te magad ugyanolyan jól tudod, mint én. Nem először csinálod. – Gyanakodva összehúzta a szemét, és megkérdezte: – Mi olyan vicces?

– Óh, semmi, semmi – válaszolta Mara, de nem tüntette el az arcáról a mosolyt. – Csak sosem hittem volna, hogy ennyire megbízol másokban.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte Huxley, és értetlenül ráncolta a homlokát.

– Az italod – magyarázta Mara, és a pohárra mutatott. – Eltűntél innen, magamra hagytál velem, aztán amikor visszatértél, egyben ledöntötted. És ha beledobtam valamit?

Huxley töprengve csücsörített. Mara az Erőn keresztül tisztán érzékelte a belőle áradó bosszúságot. Tisztában volt azzal, hogy a

csempész azért nem aggódott az itala miatt, mert a távolléte alatt árgus szemek figyelték az ő összes mozdulatát. Természetesen Huxleynak eszébe sem jutott, hogy szóba hozza kémei tevékenységét.

– Na jó, erről ennyit! – jelentette ki határozottan a férfi, és visszakoppantotta a poharát az asztalra. – Elég a játékból. Halljuk, miért jöttél ide?

Mara jól tudta, hogy Jerf Huxley esetében értelmetlen a ködösítés és a szépítgetés, ezért nyíltan rátért a lényegre:

– Talon Karrde dolgában járok. Megkért, hogy a nevében én mondjak köszönetet neked és a szervezetednek az elmúlt tíz év folyamán elvégzett munkákért, és tudassam veled, hogy a jövőben nem tart igényt a szolgálataidra.

Huxleynak a szeme sem rebbent, ami arra utalt, hogy előre tudta, de legalábbis sejtette, hogy mi lesz az üzenet.

– Mikortól? – kérdezte kurtán.

– Mostantól – válaszolta Mara. – Köszönöm az italt, és már itt sem vagyok. Viszlát!

– Csak ne olyan gyorsan! – csattant fel Huxley, és felemelte a kezét.

Mara már félig felemelkedett a székéről, de most mozdulatlan ná dermedt. A csempész háta mögött sugárvetők jelentek meg három férfi kezében, akik mindeddig közönyösen, az italukat szűr-csölgetve ácsorogtak a bárpultnál. És ezek a sugárvetők fikarcnyit sem meglepő módon egytől-egyig Marára irányultak.

– Ül le! – parancsolta Huxley.

A Jedi-hölgy lassan, óvatosan visszaereszkedett a székére.

– Nocsak, van még valami más is? – érdeklődött ártatlan képet vágva.

Huxley ismét intett, ezúttal jóval szélesebb mozdulattal, mire végre-valahára elhallgatott az idegtépő háttérzene, és a helyiségben vége szakadt minden beszélgetésnek.

– Szóval így állunk? – mormolta vontatottan a csempész a hirtelen beálló csendben. – Karrde megunt minket, és most egyszerűen elhajít? Erről szól a dal?

– Gondolom, hozzá is eljutottak a hírek – válaszolta Mara higgadtan. Az Erő közvetítésével tisztán érzékelte a környezetében

lévő teremtmények ellenséges érzéseit, amelyek természetesen mind őrá irányultak. A jelekből ítélve Huxley a tárgyalás idejére maga köré gyűjtötte a barátait és a szövetségeseit. – Kárde ki akar szállni a csempészüzletből. Már három éve ezen dolgozik. És többé nincs szüksége a szolgálataidra. Ennyi a történet.

– Világos, neki nincs szüksége ránk – jegyezte meg fanyalogva Huxley. – Hogy nekünk mire van szükségünk, az senkit sem érdekel, ugye?

– Fogalmam sincs – válaszolta Mara. – Miért, mire van szükségetek?

– Nézd, Jade, talán már elfelejtetted, hogy mi a helyzet idekint, a Külső Gyűrűben – kezdte Huxley, és előrehajolt. – Idekint nem lehet ugrálni. Vagy egy bizonyos csapatnak dolgozol, vagy nem dolgozol. Pont. És mi minden hidat felégettünk magunk mögött, amikor elszegődtünk a barátodhoz. Szerinted mi lesz velünk, ha ő most egyszerűen kiszáll?

– Gondolom, kötsz néhány új szerződést – felelte Mara. – Nézd, Huxley, tudnod kellett, hogy ez fog történni. Számítanod kellett rá. Kárde nem csinált titkot abból, hogy milyen irányba tart.

– Igen, ez igaz – vágta rá megvetően a csempész. – De igazából egyikünk sem hitte el, hogy jó útra akar térni. – Felegyenesedett, kihúzta magát, és folytatta: – Szóval, tudni akarod, hogy nekünk mire van szükségünk? Rendben, megmondom. Szükségünk van egy halom kreditre, hogy átvészelhessük azt az időszakot, amíg új megbízót találunk magunknak. Egy szép, nagy halom kreditre.

Mara megértőn bólogatott. Ettől a társaságtól nem is számított másra. Előre tudta, hogy nem fognak előállni kifinomultabb követelésekkel, hogy nem akarnak majd mást, csak pénzt, pénzt, és még több pénzt.

– Tehát, mennyit akarsz? – kérdezte.

– Ötszáz ezret – válaszolta Huxley, és halványan elmosolyodott. – Nem értékpapírokban, nem áruban, hanem kreditben. Csakis kreditben.

Mara némi erőfeszítés árán uralkodott a vonásain, hogy azok ne árulják el az érzéseit. Ez az összeg túlment minden ésszerű, józan határon.

– És mégis mit képzelsz, honnan varázsoljak elő ötszázezer kreditet? – kérdezte szélesen mosolyogva. – Elég ritkán hordok magamnál ennyi költőpénzt.

– Ne gúnyolódj – mordult fel haragosan Huxley. – Magad is jól tudod, hogy Karrde-nak van egy pénzváltója a Gonmore-on. Ott van annyi, amennyi nekünk kell.

Belekotort a zsebébe, és előhúzott egy kisebbfajta, de fenyegető külsejű lézerpisztolyt.

– Most szépen kapcsolatba lépsz velük, és szólsz nekik, hogy hozzák ide a pénzt – folytatta, mialatt egyenesen a Jedi-hölgy arcára szegezte a fegyvert. – Félmillió kreditet. Most.

– Látom, komolyan gondolod – állapította meg Mara, majd mindkét kezét az asztalon tartva lassan hátrafordította a fejét, hogy megnézzze, mi történik mögötte. A kocsmában mostanra már csak Huxley szervezetének tagjai maradtak, mindenki más sietve elhagyta a jókora helyiséget, ami Mara szerint bölcs előrelátásra vallott. Néhány gyors pillantással felmérte, hogy elsősorban egy körülbelül húszfős, emberi lényekből és idegen teremtményekből álló, vegyes társaság miatt kell aggódnia, amelynek tagjai félkörívben felsorakoztak mögötte, és valamennyien órá irányították a fegyvereik csövét.

A Jedi-hölgy kaján elégtételt érzett, amikor észrevette, hogy a fegyveresek aggódva, sőt, riadtan meresztik rá a szemüket, ami arra utalt, hogy a hírneve ezúttal is megelőzte őt.

– Ugyan, Huxley, még a végén tönkreteszed ezt az amúgy szórakoztatónak ígérkező mulatságot – jegyezte meg, miután ismét szembefordult a csempésszel. – Te most komolyan azt gondolod, hogy el tudsz bánni egy Jedivel?

Huxley szája széles vigyorra húzódott. Egy nagyon gonosz, vicssorgásnak is beillő vigyorgásra. Sőt, az adott helyzetben meglepően gonosznak ható vigyorgásra.

– Lehet, hogy hihetetlennek tűnik, de igen, komolyan gondolom – válaszolta, és felkiáltott: – Hé, Bats! Mehet!

Rövid szünet következett. Mara az Erő segítségével próbált tájékozódni, de nem érzékelt mást, csak a tömegeből áradó, feszült várakozást.

Aztán a terem átellenes végében hangos nyikorgás kíséretében életre kelt egy titokzatos, láthatatlan gépezet. A félhomályos sarokban félresiklott a fapadló egy darabja, majd a sötét, szögletes nyílásból egy csőkeretes, nyitott oldalú felvonókabin bukkant elő. Mialatt az alagsorból kiinduló fülke a padlószint fölé emelkedett, kiderült, hogy egy jókora fémszerkezetet hoz magával, amelynek egykor fényes felületeit fakóvá varázsolták az idők folyamán ráradó rozsdá- és mocsokrétegek.

Mara a szemét résnyire húzva próbált a tekintetével áthatolni a félhomályon. A tárgy magas volt, és karcsú. A két oldalából egy-egy vékony, de erősnek tűnő fémkar állt ki, amelynek révén körvonalai az emberi lényekére emlékeztettek. Mara ismerősnek találta a formát. Biztosan tudta, hogy látott már ilyesmit, de hirtelenjében nem tudta beazonosítani, hogy hol és mikor. A kabin tovább emelkedett, így láthatóvá vált a benne lévő gépezet zömök törzsének alján lévő, medencecsonhoz hasonlatos központi rész, és az abból kiinduló három hosszú, vékony, ízekre osztott fémláb.

Mara hirtelen rádöbbsent, hogy mit lát. Egy droideka állt a kabinban, egy romboló droid, a Kereskedelmi Szövetség egykori hadseregének egykori büszkesége.

Visszanézett Huxleyra, aki most még az előbbinél is szélesebben vigyorgott.

– Hát erről lenne szó, Jade – jelentette ki a férfi, és kárörvendő pillantásokkal méregette Marát. – Ez az én saját droidekám. Gondolom, hallottál már ezekről a masinákról. Garantáltan elbánnak egy mégoly hatalmas Jedivel is. Fogadni mernék, sosem hitted volna, hogy valaha is szembekerülsz egy ilyennel!

– Valóban nem – ismerte el a Jedi-hölgy, és miután a kabin egy hangos szusszanás kíséretében megállapodott, szakértő szemmel, az aljától a tetejéig végigmérte a droidekát. Nyomban felkeltette a gyanakvását a tény, hogy a droid már harci pozícióban állva érkezett, ahelyett, hogy a helyváltoztatás során alkalmazott kerékformában gördült volna be a helyiségbe. Így aztán arra a következtetésre jutott, hogy a gépezet talán már nem is képes önálló mozgásra.

És ez vajon azt jelentené, hogy a fegyverei sem tudják nyomon követni a kijelölt célpontot? – tette fel magának a kérdést Mara, és próbaképpen hátradőlt a széken.

Egy másodpercig semmi sem történt. Aztán a droid megrándult, és a törzsével elfordulva követte a mozdulatot, így az alkarjába épített, ikercsöves sugárvetők ismét a célpontra szegeződtek.

A jelekből ítélve a gépezet fegyverei működőképesek maradtak, bár a pillanatnyi késlekedés arra utalt, hogy nem egy központi számítógép, vagy maga a droideka vezérli azokat, hanem egy élőlény, valószínűleg egy távirányító közbeiktatásával. Mara a rossz megvilágítás miatt nem tudta megítélni, hogy vajon üzemel-e a droid védőpajza vagy sem, de ez nem is számított. Annyi bizonyosnak tűnt, hogy a droideka fegyverei az eltelt évtizedek ellenére is működőképesek maradtak.

Huxley nem túlzott az imént. Még annak a letűnt korszaknak a Jedi-mesterei is kerülték a nyílt összecsapást a galaxisszerte rettegett harci gépezetekkel, és ha teheték, kitértek az útjukból.

– Persze gondolhattam volna rá – folytatta, miután ismét Huxley felé fordult. – Ez a kocsma tele van régi droiddarabokkal. Eszembe juthatott volna, hogy valaki képes lesz összekaparni anynyi alkatrészt, hogy megépítsen egy droideka-utánzatot, hogy aztán azzal riogassa a jónépet.

Huxley haragosan felfortyant:

– Tudod, mit? Csak próbálkozz valami ócska trükkel, aztán kiderül, hogy másolat-e vagy sem! – Azzal oldalra fordította a fejét, és végighordozta a tekintetét a tőle jobbra álldogáló csoporton. Hamarosan kiszúrta valakit, és odavakkantott neki: – Hé, Sinker! Te, igen, te! Gyere csak!

A legfeljebb tizenhat éves kölyök kilépett a nála jóval idősebb társai közül.

– Igen, uram? Mit óhajt? – érdeklődött félénken.

– Vedd el tőle a fénykardját! – parancsolta Huxley, és Marára mutatott.

A kölyök nagyot nézett, és riadtan meredt a Jedi-hölgyre.

– Hogy... mit... mit csináljak? – dadogta zavartan.

– Mi van, megsüketültél? – bődült fel dühösen a bandavezér. – Talán berezeltél? Mitől félsz?

Sinker némán hápogott, döbbenet pislogott Marára, aztán nagyot nyelt, és vonakodva elindult. Marának arcizma sem rezdült, mialatt a közeledő fiút nézte, aki lépésről-lépésre, egyre jobban

rettegett. Végül, mire megállt, már jól láthatóan reszketett a félelemtől.

– Ööö... izé... elnézést kérek, hölgyem – hebegte zavartan –, de nekem most...

– Csak vedd el tőle! – üvöltötte Huxley.

Sinker nagy nehezen összeszedte magát. Villámgyorsan leguggolt, leakasztotta a fénykardot Mara derékszíjáról, majd felpatant, és sietve visszahátrált a barátai elé.

– Ugye, hogy sikerült! – jegyezte meg gúnyosan Huxley. – Nem is volt olyan nehéz, igaz?

– Hát, értelme sem sok volt! – szólt közbe Mara, és mosolyogva megcsóválta a fejét. – Gondolod, hogy ennyivel megállítasz egy Jedit? Elveszed a fénykardját, és kész? Okosabbnak hittelek, Huxley!

– Ez még csak a kezdet – vágott vissza a csempész.

Mara ismét megcsóválta a fejét, és halkán kijelentette:

– Még annak is kevés!

Azzal a fiúra nézett, és az Erőn keresztül a fénykard felé nyúlt. Sinker elkeseredett, rémült nyögése beleveszett a jellegzetes, sistingó-búgó hangba, amellyel életre kelt az éles fényt árasztó, kék energiapenge. A fiú úgy megdöbbsent, hogy eszébe sem jutott eldobni a fegyvert, csupán esetlenül tartotta maga előtt, és meredten bámulta.

– Mi a frászt csinálsz, kölyök! – ordította Huxley. – Ki mondta, hogy kapsold be? Az nem játék!

– Nem én csináltam! – tiltakozott Sinker a rémülettől egészen elvékonyodott hangon.

– Igazat mond – szólt közbe Mara, mielőtt a bandavezér tele-szívhatta volna a tüdejét egy újabb üvöltéshez. – És ezt sem ő csinálja!

Ismét az Erőhöz folyamodott, és annak közvetítésével ide-oda rángatta a fénykardot. A kölyök hol jobbra, hol balra perdülve követte a látszólag önálló életet élő fegyver mozdulatait, közben olyan képet vágott, mintha váratlanul egy felbőszült fenevad hátán találta volna magát, és most nem tudná, hogyan szálljon le róla.

A helyiségben tartózkodó bandatagok hasonlóan érezték magukat. Az első pillanatokban egymást taposva-taszigálva menekültek

a fénykarddal hadonászó Sinker közeléből. Aztán a legtöbben megálltak, és biztonságosnak ítélt távolságból, szájtátva bámulták a nem mindennapi látványt. Az óvatosabbak viszont úgy döntöttek, hogy ideje eltűnni a kocsmából, mielőtt teljesen elfajul a helyzet, és sorban a kijárat felé vették az irányt.

– Hagyd abba, Jade! – horkant fel Huxley. – Nem hallod? Azt mondtam, hogy állj le!

– Miért, mit fogsz csinálni, ha nem hagyom abba? – érdeklődött Mara, és tovább rángatta a fénykardot, illetve azon keresztül a fiút, miközben a szeme sarkából a férfi lézerpisztolyát figyelte. Úgy sejtette, hogy a többiek nem fognak tüzet nyitni a vezérük parancsa nélkül, de előfordulhatott, hogy maga Huxley feneketlen haragjában megfeledkezik az eredeti céljairól, és azok fontossági sorrendjéről.

Mara néhány pillanattal később meglátta, hogy megérte vállalni a kockázatot. Miután a kocsmában tartózkodók tekintete kivétel nélkül Sinkerre, és az engedetlen fénykardra irányult, senki sem figyelt a sarokban őrködő droidekára.

Így aztán senki sem vette észre egy zöld fényű energiapenge éppen csak látható hegyét, amely váratlanul felbukkant a harci gépezet mellett, majd néhány másodperc leforgása alatt jókora kört vágott alatta a fülke padozatát alkotó fémlemezbe.

– Darabokra téplek, azt fogom csinálni! – fenyegetőzött Huxley. – Most pedig engedd el, különben...

Sosem fejezte be a mondatot. Meggyötört, túlterhelt fém fülsértő nyikorgása hallatszott a sarok felől. Huxley éppen jókor pillantott oda, így még láthatta, amint drága pénzen beszerzett droidekája megbillen, és hangos csörömpölés kíséretében lezuhan az alagsorba. A csempész felüvöltött, és trágár átkokat szórt, de hamarosan elhallgatott. A kabin aljában tátongó lyukból fekete, emberforma alak szökkent elő. Az illető magabiztos ügyességgel visszaérkezett a frissen vágott lyuk peremére, kihúzta magát, és tisztelgésre emelte a jobb kezében tartott rövid, baljóslatúan csillogó hengert. A következő pillanatban újabb, élesen sistergő-bűgő hang hallatszott, és a sötét sarokban felragyogott egy zöld színű energiapenge.

Huxley azonnal reagált, mégpedig pontosan úgy, ahogyan Mara várta.

– Kapjátok el! – ordította, és a jövevényre mutatott.

Nem kellett megismételnie a parancsot. A félkörben felsorakozott fegyveresek tüzet nyitottak.

– Te pedig... – hörögte vérszomjasan Huxley, és ismét a Jedi-hölgyre szegezte a lézerpisztolyát, míg a mutatóujját rászorította az elsütőbillentyűre.

Mara már az előző pillanatokban mozgásba lendült. Félig felemelkedett a székéről, megragadta az előtte elterülő kőlap peremét, és villámgyorsan felemelte, gyakorlatilag két lábra állította a másfél méter széles, három méter hosszú asztalt. A másodperc törtrészeivel később a Huxley fegyveréből kiröppenő energianyáláb lepattant a simára csiszolt, sziklakemény felületről, ártalmatlanul elsüvített a Jedi-hölgy feje mellett, és újabb, megperzselt szélű rést szántott a mennyezetbe. Mara még jobban megemelte az asztalt. A csempész döbbenetben bámult, amikor rájött, hogy ha a súlyos bútordarab ráborul, akkor vagy odaszegezi őt a székéhez, hogy mozdulni sem tud, vagy egyszerűen belezúzza-beledöngöli a padlóba.

Huxley ezúttal is tévedett. Mialatt rémülten kapkodott, hogy kikecmeregjen a székéből, és elmeneküljön, Mara elrúgta az útjából a saját székét, aztán az asztal szélén vett fogást forgáspontnak használva előre és lefelé lendítette a testét, miközben minden erejével lefelé rántotta a rézsútosan felmeredő kőlapot.

Egy könnyebb bútorról aligha vált volna be a terve. Nem jutott volna másra, mint hogy fenékre tottyan, és magára rántja az asztalt. De ez a bútor a súlyából eredően annyi tehetetlenséggel bír, hogy mire visszazuhant a négy lábára, Mara könnyűszerrel átsiklott alatta. Mialatt ő a hátán csúszva megérkezett Huxley lába elé, a lendület tovább hajtotta az asztalt, amely felbillent, és tompa dördülés kíséretében az oldalára borult. Mara ezzel a trükkel elérte, hogy egy vaskos, másfél méter magas kőlap kerüljön a háta és a hátára szegezett, húszegynéhány sugárvető közé.

Huxley úgy meglepődött, hogy moccanni sem tudott. Éppen csak csuklott egyet, miközben Mara felpattant, a baljával kiverte a kezéből a fegyvert, a jobbával torkon ragadta őt, és magával rán-

totta az asztal takarásába. A Jedi-hölgy a következő pillanatban felnyúlt a bal ruhaujjába, előrántotta onnan az alkarjához szíjazott tokban lapuló, apró lézerpisztolyt, amelynek csövét nyomban a férfi állába döfte.

– Ismered a játékszabályokat – mondta halkán, jeges nyugalommal. – Gyerünk, hallani akarom!

A csempész előbb csak bambán, értetlenül pislogott, mintha még nem fogta volna fel, hogy milyen helyzetbe került. A higgadt hang hallatán valamennyire összeszedte magát, teleszívta a tüdejét, és torkaszakadtából felordított:

– Hé, Huxley fiai! Tüzet szüntess! Tüzet szüntess!

A parancsot részben tiltakozó, részben pedig bizonytalanságról tanúskodó kiáltások és mordulások fogadták, majd a fegyverek sorban elhallgattak.

– Eddig nagyon jól csináltad – jelentette ki Mara –, most pedig, mi következik? Halljuk!

Huxley idegesen rágta vastag, sötétvörös ajkát, aztán felkiáltott:

– Fegyvert eldobni! Nem hallottátok, nyomorultak? Azt mondtam, hogy fegyvert eldobni!

Rövid szünet következett, amelyet a bandatagok méltatlankodó dörmögése, és a padlóra hulló sugárvetők csörömpölése követett. Mara az Erón keresztül kiterjesztette az érzékeit, de nem talált árulásra, cselre vagy csapdára utaló jeleket. Huxley végleg feladta, és a csempészbanda tagjainak több eszük volt annál, semmint felülbírálják a főnökük döntését. Mara a pisztolyának csövét továbbra is a vezér torkába fúrva felállt, és felhúzta magával Huxleyt is. Lassan körbefordulva végighordozta a tekintetét a részben morgván, részben pedig ijedten bámuló bűnözőkön. Egy-egy pillanatra mélyen belefúrta fagyos, átható tekintetét valamennyiük szemébe, hogy megértesse velük, mivel jár az elhamarkodott, és merőben felesleges hősködés, aztán a tetőtől-talpig feketébe öltözött férfira nézett, aki lassú léptekkel közeledett felé.

– Ezek szerint nem vetted észre azt a droidekát, amíg Huxley fel nem emeltette ide? – kérdezte tőle a legteljesebb lelki nyugalommal.

– De igen, természetesen észrevettem – válaszolta Luke Skywalker, és kikapcsolta a fénykardját.

– Hát akkor?

– Kíváncsi voltam, hogy működik-e még – felelte Luke a vállát vonogatva. – Működött?

– Nem futtattunk le egy teljes harci tesztet – válaszolta Mara. – Nem tűnik túl mozgékonynak, és azt hiszem, távvezérléssel irányítják a fegyvereit. De valami azt súgja, hogy így is rettenetes tűzerőt hordoz.

– Hordozott – javította ki Luke. – Ahhoz, hogy újra löni tudjon, újra össze kell rakni. Elég sok darabra vágtam.

– Hát ez igazán remek – örvendezett Mara, mialatt visszacsúsztatta az apró pisztolyt a ruhaujja alá rejtett tokba –, így legalább Huxley emberei elüthetik valamivel az unalmas óráikat.

Azzal ellökte magától a csempészt. A férfi megingott, de gyorsan visszanyerte az egyensúlyát.

– Figyelj rám, Huxley, megmondom, hogy mit fogunk csinálni – mondta fennhangon Mara. – Mielőtt elmegyünk innen, átutaltatok húszezer kreditet a számládra. Nem mintha Karrde tartozna neked. Vedd úgy, hogy ez afféle búcsúajándék. Köszönet az eddigi szolgálataidért.

– Karrde eléggé lágyszívű – állapította meg Luke.

– Igen, lágyszívű – mondta Mara, majd a csempészre pillantva folytatta: – Másrésztől viszont, én magam nem vagyok az. Úgyhogy, szépen átveszed a pénzt, örülsz neki, és a jövőben még csak nem is gondolsz arra, hogy még egyszer bajt okozz nekünk. Világos?

Huxley mogorván meredt maga elé, és lassan bólintott.

– Világos – dörmögte alig hallhatóan.

– Remek – a Jedi-hölgy aprót biccentett, és Sinker felé fordult. – Visszakaphatnám a fénykardomat?

A fiú minden akaraterejét összeszedve, lassú léptekkel indult Mara felé, majd kartávolságból, óvatos mozdulattal odanyújtotta neki a továbbra is aktív fegyvert. Mara átvette tőle, majd kikapcsolta, és az övére akasztotta a kardot.

– Nagyon köszönöm – mondta, és szelíden rámosolygott Sinkerre. – Térj jó útra, kölyök! Most még fiatal vagy, sikerülhet!

Ebben a pillanatban a terem végében félresiklott egy ajtó, és egy másik fiatalember rontott a helyiségbe. Eltartott egy-két pillana-

tig, mire felfogta a helyzetet, ekkor zavartan megtorpant, és értetlenül meredt Huxleyra.

– Remélem, Fisk, fontos ügy miatt zavarasz – figyelmeztette a csempész.

– Hát, nem is tudom – Fisk bizonytalanul körülnézett –, éppen most vettem egy üzenetet, ami egy bizonyos Marának szól. A küldője...

– Talon Karrde – szólt közbe Luke. – Azt kéri Marától, hogy keresse fel őt az *Errant Venture* fedélzetén, amilyen gyorsan csak lehetséges... – résnyire vont a szemét, egy pillanatra elgondolkodott, majd hozzáfűzte: – ... méghozzá a Domgrin-rendszerben.

Fisk tátott szájjal bámult a Jedi-mesterre.

– Izé... szóval... igen – nyögte még az iméntinél is nagyobb zavarban. – Pontosan így.

– Helyes – Luke nagyokat bólogatott, és ismét megszólalt: – Óh, és a *Paspro-ötös* kóddal titkosították. Azzal, amelyik úgy kezdődik, hogy *usk-herf-enth...* a többit te is tudod, ugye?

A fiatal férfi állta még jobban leesett. Pislantott néhányat, aztán bólintott.

– Akkor jobb lesz, ha megyünk – jelentette ki Mara. Tett egy lépést az ajtó irányába, de nyomban megállt, és visszafordult a bandavezér felé. – Jut eszembe, a nevem már nem csupán Jade, hanem Jade Skywalker. Ez az úr a férjem, Luke Skywalker. Igen, a Jedi-mester. És a jövőbeli békesség kedvéért közlöm, hogy ő még nálam is ügyesebben intézi az efféle ügyeket.

– Világos – dörmögte Huxley, és tetőtől-talpig végigmérte Luke-ot. – Rendben, vettem az adást.

– Helyes – Mara bólintott –, hát akkor viszlát, Huxley!

Azzal ő és Luke elindultak az ajtó felé, azon a széles résen keresztül, amely mintegy varázsütésre nyílt elöttük a tömegben. Néhány pillanattal később már az utcán jártak.

– Igazán hatásos volt – állapította meg Mara, mialatt sietős léptekkel tartottak az úrkikötő felé, ahol a *Jade Sabre* várta őket. – Mióta tudod kiolvasni mások agyából a gondolatokat?

– Nem is olyan nehéz, ha valaki tudja, hogyan kell – válaszolta Luke rezzenéstelen arccal.

– Ugyan-ugyan... – Mara mosolyogva ingatta a fejét –, hadd találgassak. Karrde neked is elküldte ugyanazt az üzenetet. Ráhibáztam?

– Persze – a Jedi-mester aprót biccentett –, mialatt átkutattam az alagsort, a hajód vette az adást, és rögtön továbbította nekem.

– Mindjárt gondoltam – mondta Mara. – Aztán pedig, amint alkalom kínálkozott, nem tudtál ellenállni a kísértésnek, és eljátszottad a mindenható, mindent tudó Jedit.

Luke mosolyogva vonogatta a vállát, és kijelentette:

– Azt hiszem, néha rádörrenthetünk ezekre a bűnözőkre. Az sosem árthat, ha félnek, vagy legalábbis tartanak a Jediktől.

– Talán igazad van – ismerte el Mara, de a hangjából bizonytalanság érződött.

Luke a szeme sarkából rápillantott, és megkérdezte tőle:

– Te másként gondolod?

– Nem is tudom – felelte töprengve a Jedi-hölgy –, egy kicsit zavar a dolog. Talán azért, mert Palpatine császár mindig is a megfélemlítésre alapozta az uralkodását.

– Igen, jogos a kifogás – ismerte el Luke –, de azért ez mégsem ugyanaz. Én nem azt akarom, hogy tőlem féljenek, hanem azt, hogy az igazságszolgáltatástól. És természetesen, sosem félemlíteném meg a tisztességes polgárokat.

– Tudom, és a félelem valamennyire talán kordában tartja Huxlejt, valamint a hozzá hasonlókat – válaszolta Mara, azzal türelmetlenül legyintett, és sietve áttért a fontosabb témára. – De most már hagyjuk, mert torkig vagyok a bűnözőkkel. Szóval, egészen pontosan mit akar tőlünk Karrde?

– Lényegében azt, amit már a kocsmában is elmondtam – felelte Luke. – Szeretné, ha találkoznánk vele és Boosterrel a Domgrin-rendszerben, amilyen hamar csak lehetséges.

– És egyszerre két helyre is üzent...

– Úgy tűnik, igen – Luke megcsóválta a fejét –, nyilván fontos az ügy, ha ennyire ég a vágytól, hogy beszéljen velünk.

– Éppen ez az, ami gyanús. Az efféle lépések nem vallanak Karrde-ra. – Mara töprengve meredt maga elé, majd hozzátette: – Hacsak nem érlelődik egy újabb válsághelyzet.

– Mindig ugyanaz a történet, nem igaz? – Luke lemondóan sóhajtott. – Egyik válság a másik után. Na, mindegy. Gyere, utaljuk át azt a pénzt, aztán tűnjünk el innen!

Második fejezet

A *Jade Sabre* az élenkvörös színű csillagrombolótól alig néhány kilométerre tört ki a hiperútból.

– Íme, ott van – jelentette ki Luke, és a hajó felé mutatott. – Te mit gondolsz?

– Bányász- és teherhajók repkednek a környéken – mormolta Mara, mialatt a hosszú hatótávolságú szenzorok képernyőit tanulmányozta –, jobb lesz, ha közelebb megyünk, ha nem akarjuk, hogy lehallgassanak minket.

– Szeretnéd odavinni a hajót, vagy én vezessek?

– Nem kell, pihenj egy kicsit – válaszolta mosolyogva Mara, azal még egy utolsó pillantást vetett a monitorokra, majd a jobbával megmarkolta a kormányt, míg a balját a tolóerő-szabályzóra tette.

Luke kényelmesen hátradőlt az ülésében, csinált néhány vállkörzést, hogy kilazítsa a hosszú utazás alatt megmerevedett izmait, és némán figyelte a feleségét.

A felesége. Hosszú másodpercekig töprengve forgatta-ízlelgette magában a szót. Még most is elámult tőle. Közel háromévnyi házasság után még most is különösnek, és kissé félelmetesnek találta az egész gondolatot.

Természetesen aligha volt ez három év úgy, ahogyan a hétköznapi házaspárok számították az időt. Még Han és Leia is, akik a házasságuk korai szakaszában egyik válságot a másik után élték át, legalább egymás oldalán, egymás közvetlen közelében vívták meg a harcaikat. Luke és Mara gyakorlatilag több időt töltöttek egymástól távol, mint együtt. Luke-ot a Jedi-akadémia iránti kötelességei szólították el otthonról, míg Marának rengeteg idejét emész-

tette fel, mire erőszakos módszerek alkalmazása nélkül kiszabadult Talon Karrde szervezetének bonyolult hálójából. Az elmúlt három év során alig néhány hetet, esetleg egy-két hónapot lehettek egyhuzamban együtt. Az ő házasságukban mindössze ennyi volt az, amelyet Han egyszer az összecsiszolódás időszakának nevezett.

Luke gyakorlatilag emiatt kísérte el a feleségét erre az utazásra. Marának természetesen dolgoznia kellett, unalmasan hosszúra nyúló tárgyalásokat folytatott Karrde korábbi és jelenlegi üzletfeleivel, illetve szövetségeseivel. De Luke azt remélte, hogy legalább két ilyen találkozó között élvezhetik egymás társaságát.

És a terv alapján véve egész jól bevált. Egészen mostanáig.

– Gondolom, magad is észrevetted, hogy mennyire különös ez az egész – dünnyögte halkán Mara, így szempillantás alatt kirántotta férjét a tűnődéseiből. – Legalább egyheti repülés választ el minket a Coruscanttól, még akkor is, ha kihozzuk a *Sabré*ből, amit csak lehet. Akármiféle válság állt elő, túl messze vagyunk ahhoz, hogy az otthoniak a hasznunkat vegyék.

– Főleg, mivel indulás előtt világosan megmondtam Leiának, hogy csak akkor zavarjanak, ha nagy erejű, közvetlen támadás fenyeget – tette hozzá Luke. – Természetesen, ha nem Leia üzent, akkor már csak egy lehetőség maradt.

– Pontosabban kettő – javította ki Mara. – És szívből remélem, Karrde-nak több esze van annál, hogysen apró-cseprő ügyek miatt háborgasson minket.

– Leia, és Karrde kettő – számolta Luke –, mi a harmadik lehetőség?

A felesége talányos pillantást vetett rá a szeme sarkából, és viszkézdezett.

– Karrde barátunk az *Errant Venture*-ön vár minket, igaz?

– Értem – válaszolta fintorogva Luke –, tehát Booster.

– Pontosán – Mara aprót biccentett –, és elképzeltetőnek tartom, hogy neki nincs annyi esze. De ha most feleslegesen ugráltatt minket, akkor egy kicsit a lelkére beszélünk, ugye?

– Részemről rendben – felelte Luke.

A Jedi-mester a pilótafülke acélüveg ablakain keresztül szemügyre vette a csillagokat, és elmosolyodott. Minden külön töltött